

bort, da Øerne gik ind under de Forenede Stater. — Saa spurgte det ærede Medlem: Skil Lotteriet bestaa? Lotteriet er der givet Koncession paa indtil 1944, dog saaledes, at Koncessionen kan opsiges fra 1. December 1921 med et Aars Varsel, altsaa til den 1. December 1922. Om man da til den Tid vil tage under Overvejelse, om vi skal opsiges denne Kontrakt eller ikke, synes jeg ikke, der er nogen Grund for mig til i Øjeblikket at tage under Overvejelse eller sige min Mening om; der er i alt Fald 3 Aar til, at denne Bestemmelse skal træffes af Finansministeriet, og det maa saa den Finansminister om, som sidder til den Tid. Jeg kan ikke nægte, at det er en meget ordentlig Indtægt, Staten faar gennem dette Lotteri uden større Ulejlighed. Den kan ogsaa stige, hvis Lotteriet udvides. I Øjeblikket er det paa 25 000 Lodder, og Koncessionshaverne har Bemyndigelse til at udvide Lotteriet til 35 000 Lodder, hvorved Indtægten vil gaa op til 6—700 000 Kr., henved 700 000 Kr. Dernæst er der vel ogsaa noget Hensyn at tage til de ca. 100 Kollektører her i Landet, som altsaa har en Indtægt gennem Lotteriet. Men det skal jeg ikke have nogen Mening om, det staar ikke for mig i Øjeblikket som noget, jeg skal afgøre eller forhandle med Rigsdagen om at afgøre, thi der er 3 Aar, indtil der kan tages Bestemmelse i saa Henseende.

Til Slutning har jeg nogle ganske almindelige Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Aars (Lillelund), som nævnede, at jeg ved en anden Sags Behandling havde talt om Forholdet mellem de faa og de mange overfor et Medlem af det konservative Folkeparti, og mente, at jeg dér havde udtalt mig om de faas Ret i Modsætning til de manges Ret, og han mente ligeledes, at dette Spørgsmaal kunde drages ind under det meget store Spørgsmaal om Nationernes Selvbestemmelsesret. Men jeg maa sige, at dette filosofiske Problem om Forholdet mellem Magt og Ret har ikke været noget, jeg vilde udtrykke min Mening om den Gang, og endnu mindre vilde jeg udtale min Mening om saadanne store mellemfolkelige Sager som Nationernes Selvbestemmelsesret. Nej, alt hvad jeg hentydede til ved den Gang at tale om de faas og de manges Interesse, var i Anledning af et Skattelovforslag, hvor jeg mente, at det konservative Folkeparti saamere paa visse besiddendes, visse Spekulanter's Interesse end paa den Interesse, man i det hele taget maatte have i at faa Penge ind i Statskassen til Fordel for de

mange gennem Beskatningen. Og jeg kan ikke nægte, at jeg stadig staar paa det Standpunkt, at det neppe er klogt eller rigtigt at stille sig paa de faas Interesser overfor de mange. Naar det ærede Medlem mener, at jeg dér er en Tilhænger af den kompakte Majoritet, og anførte dette Digterord imod mig som skræmmende, maa jeg sige, at jeg tror, det ærede Medlem og jeg er lige meget Tilhængere af den kompakte Majoritet, naar vi er Tilhængere af den parlamentariske Ide. Det var et Digterord af megen Virkning den Gang overfor visse aandelige Foreteelser, men det kan neppe komme til at paavirke os, som nu en Gang mener, at der skal være Flertalsstyre i et Land. Naar hele Europa mener dette, vil neppe heller Henrik Ibsens Ord om den kompakte Majoritet virke synderlig skræmmende hverken Syd eller Nord for Danmark eller i selve Danmark. Jeg nævnede den Gang i denne Sammenhæng det gamle Landsting, idet jeg hentydede til den privilegerede Valgret og dennes Beskyttelse af ganske faas Interesser her i Landet mod den store Befolknings Interesser. Men det ærede Medlem gør mig altsaa Uret, hvis han tror, jeg har villet drøfte Forholdet mellem Magt og Ret, det overlader jeg til mere filosofiske Aander. Finansministeren har ingen Opgave i Retning af Filosofi og Moral; det er, som jeg tidligere har sagt, langt simplere og for Befolkningen undertiden mere generende Opgaver, han har. De store Spørgsmaal er mig som Finansminister uvedkommende.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede 8de Medlem for Odense Amt (Kilde) rettede til mig et Spørgsmaal vedrørende Reservebefalingsmændenes Adgang til at faa Del i det Løntillæg paa en Fjerdedel af Lønnen, som nylig blev bevilget ved Lov. Jeg kan som Svar derpaa sige, at saavidt jeg skønner, kan Reservebefalingsmændene ikke falde ind under Lovens Bestemmelser, men Spørgsmaalet maa være at løse for sig paa lignende Maade, som tidligere Spørgsmaalet med Hensyn til Dyrtidstillæget og med Hensyn til det almindelige Tillæg, som de har haft under Sikringsstyrkens Indkaldelse, er blevet løst. Det vil sige, at det maa løses gennem en Forhandling mellem Ministeriet og Rigsdagens to Finansudvalg, og jeg skulde mene, at man ikke vil kunne gøre det ens for alle Reservebefalingsmænd. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at en Del af disse var draget ud af deres private Erhverv og derigennem blevet sær-